

6. Выписки из книг меских ратуши Полтавской 1704 – 1730 гг. Арх. А.Кистяковского // Фонди ІР ЦНБ. – Ф.61 (Фонд Кістяківського). – Спр. 825. – 253 арк.
7. Ділова документація Гетьманщини XVIII ст.: Зб. документів / АН України. Ін-т археографії та ін. Упоряд. В.Й. Горобець. – К.: Наукова думка, 1993. – 392 с.
8. Дядиченко В.А. Нариси суспільно-політичного устрою Лівобережної України кін. XVII – поч. XVIII ст. – К.: Наук. думка, 1959. – 532 с.
9. Левицький О. Очерки народной жизни в Малороссии во второй половине XVII в. // Киевская старина. – 1901. – №2 (Т.LXXV). – С. 424 – 471 і
10. Левицький О. По судах Гетьманщини // Нариси народного життя Гетьманщини 2 пол. XVIII в. – К.: РУХ, 1931. – С. 191 – 199.
11. Литвиненко М.А. Джерела історії України XVIII ст. – Харків: Вид-во ХДУ, 1970. – 204 с.
12. Миллер Г.Ф. Сокращенное уведомление о Малой России (географическое описание) // ЧИОДР. – 1846. – Кн. 4.(Смесь) – С. 58 – 68.
13. Пашук А.Й. Суд і судочинство на Лівобережній Україні в XVII – XVIII ст. – Львів: Вид-во Львівського ун-ту, 1967. – 179 с.
14. Показания жителей в городе Полтаве разного звания людей ревизорам поданные на их владения. 1765 г. // Центральний державний історичний архів України в м. Києві (далі – ЦДІАУК). – Ф. 57 (Румянцевский Генеральный опис Малороссии). – Оп. 2. – Од. зб. 1.
15. Румянцева В. В. Эмблемы земель и городов Левобережной Украины в период феодализма. – К.: Наук. думка, 1986. – 128 с.
16. Таранушенко С.А. Урядові будівлі на Гетьманщині XVIII ст. // УІЖ. – 1971. – №2. – С. 103 – 107.
17. Універсал гетьмана Кирила Розумовського. // ЦДІАУК. – Ф.51(Генеральна військова канцелярія). – Оп. 3. – Од. зб. 12794.
18. Шафонский А.Ф. Черниговского наместничества топографическое описание с кратким географическим и историческим описанием Малыя России, из частей коей оно наместничество составлено, сочиненное Действительным статским советником и Кавалером Афанасием Шафонским, с четырьмя географическими картами – К.: тип. Имп. Ун-та св. Владимира, 1851. – 697 с.
19. Швидько А.К. Источники по истории городских поселений Левобережной Украины в отечественных архивохранилищах (2 пол. XVII – сер. XVIII вв.). – Дніпропетровськ: Промінь, 1986. – 84 с.
20. Швидько Г.К. Універсали гетьманів, як історичне джерело з історії українських міст // Дніпропетровський історико-археографічний збірник. – Дніпропетровськ: Промінь, 1997. – Вип.1. – С.169–175.
21. Російський державний історичний архів м. Санкт-Петербург (далі – РДІА СПб). – Ф.1488. – Оп. 73. – Од. зб. 629. – 1 арк.
22. РДІА СПб. – Ф.1293. – Оп.168. – Спр.20. – 1 арк.
23. Фонди Полтавського краєзнавчого музею. – Інв. № Ж 54327 (Стадлер Г. Успенський собор. Гравюра за малюнком О. Кунавїна. 1804 р.).

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

Коваленко Оксана Валентинівна – старший викладач кафедри історії України Полтавського державного педагогічного університету ім. В.Г. Короленка.

Наукові інтереси: історія Лівобережної України XVII – XVIII століть; археологія доби бронзи.

ГРОМАДСЬКА ДІЯЛЬНІСТЬ ВАСИЛЯ ДОМАНИЦЬКОГО

Наталія ТОКАР (Кіровоград)

У статті висвітлюються громадсько-політичні позиції В.Доманицького та його участь у провідних періодичних виданнях України кінця XIX – початку XX ст.

In this article is analyzed the work of V. Domanuzkiy in the periodicals at the end of XIX – the beginning of XX centuries and his social positions and political preferences.

Межа XIX – XX ст. ознаменувалася значним піднесенням громадського руху в Україні, визначну роль у якому відіграла інтелігенція. Серед провідних громадських

діячів цього періоду помітне місце належить Василю Миколайовичу Доманицькому (1877 – 1910) – історику, етнографу, літературознавцю, журналісту, редактору.

Історіографія досліджуваної проблеми презентована як працями науковців кінця XIX – початку XX ст. (С.Єфремов [1], О.Лотоцький та Є.Білоусенко [2]), так і працями дослідників радянської (П.Мохор, П.Пожарський, М.Мандрика [3]) і пострадянської доби (І.Фареній, Ф.Ленченко та Е.Палій, А.Болаболъченко [4]). Однак, аналізуючи громадську діяльність В.Доманицького, більшість дослідників основну увагу приділили характеристиці його практичного доробку у сфері української кооперації. У пропонованій статті висвітлено інші аспекти громадської діяльності науковця, а саме – його участь у провідних періодичних виданнях України, роботу у видавництві “Вік”, а також зроблена спроба визначити політичні позиції громадського діяча.

Громадська діяльність В.Доманицького почалася рано. Ще гімназистом та студентом у Києві він брав діяльну участь в українському гуртку разом із Д.В. Антоновичем, П.І.Холодним, К.А.Мацієвичем, І.М.Руденком та іншими студентами. Ще тоді почали яскраво виявлятися дві характерні риси вдачі В.Доманицького – глибокий інтерес до науки й разом з тим потужна громадська активність. Близький друг молодого вченого О.Лотоцький згадував з цього приводу: “...Громадська рухливість його просто дивувала. Університет одвідував він з паками книжок під пахвою і в антрактах між викладами розсовував ті книжки чи членам свого гуртка, чи стороннім людям, – бо завжди він когось загітовував до української справи...” [2, 4].

Активна громадська позиція В.Доманицького виразно виявилася під час його роботи в редакції журналу “Киевская старина”. Значний вплив на формування громадсько-політичних позицій В.Доманицького справили погляди редактора “Киевской старины” й старшого товариша В.Науменка. Характерною особливістю публікацій “Киевской старины” в період редакторства В.Науменка була їхня українофільська спрямованість. Через упереджене ставлення царського уряду до будь-яких видань націоналістичного спрямування випуск українознавчого часопису був нелегкою справою. Знаючи, що особливих першкод з боку цензури зазнавали матеріали, пов’язані з іменами прогресивних громадсько-політичних діячів України – М. Драгоманова, Хв. Вовка, І. Франка – В. Доманицький завзято популяризував їхні праці у своїх рецензіях [5].

У кінці 1890-х рр. “Киевская старина” стала своєрідним центром шевченкознавства в Наддніпрянській Україні, популяризуючи на своїх сторінках твори Кобзаря й друкуючи джерела до його біографії. Саме на сторінках журналу вперше було надруковано фундаментальне дослідження В.Доманицького “Критичний розслід над текстом “Кобзаря””, а також численну кількість наукових статей і заміток, присвячених видатному українському поетові [6]. Долучення молодого дослідника до популяризації творів Т. Шевченка засвідчило його справжній патріотизм і сприяло поширенню української національної ідеї серед широких верств українського суспільства.

Усвідомлюючи нагальні громадські потреби українського народу й глибоко ними переймаючись, з 1899 р. В.Доманицький, перебуваючи на посаді секретаря редакції, заснував і поступово поширив в “Киевской старине” відділ “текущих известий и заметок”, в якому містилися всі новини українського життя. Створення цього відділу коштувало йому дуже дорого не лише через те, що воно вимагало багато часу й праці, а й через погляди керівників редакції, які часто відмовлялися публікувати інформацію, що виходила за межі археологічних, історичних та етнографічних новин. О. Лотоцький з цього приводу писав: “Живий жаль було дивитись на убиту постать Василя Миколайовича, коли він, бувало, прийде з того редакційного аутодафе і розгорне свій рукопис, немилосердно пошкальований рукою своїх власних цензорів. Але такі невдачі

не могли спинити хоч і надзвичайно м'яку та делікатну, але непохитну натуру В.М.” [2, 6]. І своєю твердістю і наполегливістю йому врешті-решт вдалося схилити на свій бік провідників “Киевской старины”, і відділ української хроніки поступово посів важливе місце в журналі, сіючи зерна української національної свідомості.

Під контролем цензури перебували не тільки матеріали часопису, але й зв'язки редакції із закордонними виданнями й товариствами. Окремим циркуляром заборонялася передплата, розповсюдження і реклама галицьких часописів [7, 68]. В. Доманицький, незважаючи на заборони, не тільки продовжував знайомити читачів “Киевской старины” із західноукраїнськими виданнями та роботою наукових товариств і спілок Галичини, а й брав активну участь у їхній діяльності.

Так, В. Доманицький тісно співпрацював з редакцією однієї з провідних наукових установ цього періоду – заснованим у Львові М. Грушевським Науковим товариством ім. Т. Шевченка (далі – НТШ). Саме на сторінках друкованого органу товариства – Записках НТШ – публікувалися україномовні дослідження В. Доманицького з історії, етнографії, літературознавства та інших галузей української науки [8]. Крім того, з метою ознайомлення читачів східноукраїнського регіону з науковими доробками дослідників західної України В. Доманицький писав рецензії на чергові збірники ЗНТШ, які регулярно публікувалися на сторінках “Киевской старины” [9]. Така робота дослідника, безперечно, сприяла пошвавленню взаємозв'язків між науковими громадами західного і східного регіонів України.

Принагідно відзначимо, що після революції 1905 року у сфері української видавничої справи та книгодрукування сталися істотні позитивні зміни. Внаслідок царського маніфесту від 17 жовтня 1905 року та наступних указів від 24 листопада 1905 року та 26 квітня 1906 року українській народ нарівні з іншими недержавними націями Росії отримав право на свою пресу. Вже в жовтні 1906 р. на теренах Російської імперії діяло 15 українських видавництв і виходило близько 20 українських видань [10, 85]. Статті й дослідження В. Доманицького регулярно з'являлися майже у всіх українських періодичних виданнях – “Україні”, “Літературно-науковому віснику”, “Новій громаді” та ін.

Великий вплив на формування громадсько-політичних позицій В. Доманицького справив визначний діяч українського соціал-національного руху Є. Чикаленко. Підтримуючи і поділяючи погляди цього політика, В. Доманицький брав активну участь у видавництві його газет “Громадська думка” та “Рада”.

Загалом, самовіддана робота В. Доманицького в провідних українських періодичних виданнях кінця XIX – початку XX ст. сприяла формуванню в молодого вченого системи прогресивних політичних поглядів і свідчила про його глибоку переконаність у необхідності політичних змін.

Щире бажання реформувати життя країни виявилось під час опосередкованої участі В. Доманицького в роботі Першої і Другої Державних дум Російської імперії. Незважаючи на те, що він не був обраним членом Державної думи, В. Доманицький разом з М. Грушевським, Д. Чижевським та І. Шрагом розгорнув активні дії, спрямовані на консолідацію українських депутатів. З цією метою була створена українська думська фракція під назвою Українська парламентська громада, яка започаткувала свій часопис “Український вісник”, до роботи в якому одразу запросили В. Доманицького. Він переїхав до Петербурга й саме завдяки його зусиллям загальноросійська спільнота знайомилася з українськими національними вимогами.

Але найбільш яскраво громадський темперамент В. Доманицького виявився під час його роботи в друкованому органі української парламентської фракції у Другій Державній думі, якій мав назву “Рідна справа – Думські вісті”. Керівники фракції на чолі з М. Рубісом запросили В. Доманицького на місце редактора, і він виконав цей обов'язок

блискуче: “Рідна справа” була справжнім голосом української думської фракції, здобула собі популярність в Україні й мала великий вплив на маси. Гострі політичні статті, вдало підібрані та професійно опрацьовані редактором, сприяли формуванню політичної культури українського народу, викликали інтерес до політичної долі своєї країни не лише в освіченої інтелігенції, а й у широкого загалу.

Незважаючи на таку активну участь у політичному житті України, погляди В. Доманицького в цій сфері окреслити з точністю досить важко. Відомо, що він брав участь у київських гуртках молоді, які відігравали активну роль у політичній боротьбі. Представники влади вважали В. Доманицького соціал-демократом або членом “Украинской национально-демократической партии, члены которой в общежитии именуют себя украинофилами” [11, арк. 119]. А у зв’язку з тим, що під час обшуку членів “Української спілки” (революційної організації, яку начебто заснував у Колодистому В. Доманицький) було вилучено друковану продукцію партії соціал-революціонерів, у довідці зі справи Київського охоронного відділення зазначалося, що саме В. Доманицький був головним поширювачем серед селян Колодистого антиурядових ідей [11, арк. 121]. Крім того, відомо, що В. Доманицький разом з Б. Грінченком, С. Єфремовим та іншими громадськими діячами розробив програму Української радикальної партії [1, 59], яка напередодні революції 1905 – 1907 рр. презентувала український ліберально-демократичний рух. Безперечно, що, спілкуючись з провідними українськими політичними діячами І. Шрагом, М. Левицьким, Є. Чикаленком, Д. Чижевським, П. Стебницьким та іншими, В. Доманицький не міг залишатись осторонь проблем політичних.

Політичні погляди В. Доманицького були розкриті в його праці “Про сільську кооперацію (Про товариства, потрібні на селі)”. Він виступав за встановлення демократичного ладу, скасування станової соціальної системи; за вільне пересування по країні й вільне місцепроживання; пропагував свободу слова й друку; наголошував на необхідності введення презумпції невинності; наданні українській мові статусу державної; уведенні восьмигодинного робочого дня; запровадженні системи соціального захисту та передачі землі селянам, які на ній працюють, а фабрик і заводів – робітникам [12, 37 – 38].

Стосовно самої суті політичної влади, він зазначав: “Треба, щоб управа і по городах, і по селах була виборна, і вибирали її усі вселюдним і рівним голосуванням, а ті урядовці (чиновники), котрих буде ще держава настановляти, або призначені будуть вибраними радами, – щоб усі були під наглядом тих рад, перед ними відповідали й могли бути під суд ними дані, коли що не по правді вчинили” [12, 38].

Щодо державного статусу України, то В. Доманицький ідеальним варіантом вважав автономію у складі Росії, яка б “мала осібну народну раду, вибрану вселюдним, рівним, прямим і тайним голосуванням, і та рада давала закони для українських земель, всякі справи рішала для своїх країв, наглядала за порядком та управою і грошима та податками розпоряджалася. Для тих же справ, які належать до цілої держави, щоб була Державна Дума, і до неї вибирати послів так само, як і в народню раду України...” [12, 38].

Таким чином, можна стверджувати, що В. Доманицький симпатизував національно-соціалістичному руху й підтримував ліберально-демократичні ідеї. Однак конкретних відомостей про належність громадського діяча до певної політичної партії автором виявлено не було. Ймовірніше, політичний момент у нього, як і в багатьох науковців і просвітителів, був на другому плані.

Головну проблему українського народу В. Доманицький вбачав не в політичній інертності, а в низькому рівні освіти та в глобальній русифікації українського населення. Усвідомлюючи необхідність розповсюдження масової україномовної книжки для

послідовної боротьби з русифікацією, В.Доманицький енергійно взявся за справу українського книговидавництва. Ця ідея набула чітких рис ще під час його навчання в університеті, 1897 року, коли серед членів студентського університетського гуртка виникла думка заснувати українське видавництво. З ініціативи В.Доманицького було вирішено, що кожен з членів видавничого гуртка здаватиме по 20 коп. щомісяця на потреби видавництва, а щоб мати й більше грошей та більше людей до роботи, до гуртка запросили декого з семінарської академічної громади та “й з людей “сторонніх” [13, 427]. Так було покладено початок відомому в Києві видавництву “Вік”, діяльність якого в контексті українського книговидавничого руху можна розглядати як один із чинників, що сприяв виробленню національних форм книгодрукування, започаткуванню й подальшому розвитку книговидавничих принципів і традицій [14, 10].

В. Доманицький, працюючи у “Віку” з перших днів його заснування, поступово сформував навколо себе міцний осередок колективу, до якого входили В.Дурдуківський, С.Єфремов, О.Лотоцький, Ф.Матушевський, А.Ніковський, В.Прокопович та багато інших представників прогресивної української молоді.

У 1890-х роках українська громадськість збиралася відзначити 100-річчя нової української літератури, яка бере початок від першого видання “Енеїди” І.Котляревського. Тоді ж у “віковців” при найактивнішій участі В. Доманицького, виникла думка випустити антологію нової української прози й поезії за сто років їхньої історії. Ця антологія була видана в 1900 – 1902 роках, мала три великі томи й називалася “Вік”. Головна мета укладачів “Віку” полягала не лише в ознайомленні пересічного читача з надбаннями української літератури, а і в тому, щоб ретельним відбором творів показати оригінальність кожного автора.

Фактично цю роботу виконував саме В.Доманицький. О.Лотоцький з цього приводу зазначав: “Крім тих функцій, що були у його (В. Доманицького – авт.) спільні з іншими організаторами сього видавництва, він спеціально одвоював собі коректуру. Дійсно, серед усіх нас, учасників видавництва, він найбільше був досвідчений в сій справі по своїй попередній роботі в “Київській старовині” і ми йому без бою уступили сі обов’язки, а він виконував їх з якоюсь містичною любов’ю, використовуючи для того кожную вільну хвилину: і ждучи трамвая, і в самому трамваї, і за обідом, і в кожному інтервалі якої будь роботи” [2, 9]. Таким чином, можна цілком справедливо стверджувати, що саме В.Доманицький був головним упорядником антології “Вік”.

До першого тому антології, присвяченого українській поезії, увійшли відібрані В.Доманицьким твори Т.Шевченка, І.Морачевського, М.Щоголева, М.Манжури, П.Руданського, О.Забіли, М.Шашкевича, М.Гулака-Артемівського, Є.Гребінки, І.Головацького, Б.Глебова, О.Кониського, Д.Федьковича та багатьох інших вітчизняних митців. Саме завдяки вдало підібраним редактором творів, це видання мало надзвичайний попит – більша його частина розійшлася за передплатою, а вже через півроку в книгарнях та в книжкових крамницях не можна було знайти жодного примірника [15, 567].

Перший том антології “Вік” отримав схвальні відгуки сучасників [16]. Але Доманицький не зупинявся на досягнутому і, працюючи над виданням другого й третього томів, намагався ще більше їх удосконалити. Так, редактор вирішив подати до наступного видання деякі супровідні матеріали, які пояснювали б принцип відбору творів, що увійшли до антології. До того ж В.Доманицький вважав за необхідне виділити в окрему частину твори західноукраїнських письменників, значно збільшивши їхню кількість, оскільки читачі східних і центральних регіонів України були з ними малознайомі.

Таким чином, завдяки наполегливій праці редактора наступні два томи антології містили, крім творів, біографії та портрети авторів, у тому числі й тих, хто перебував

тоді в політичному засланні в Сибіру (зокрема, Павла Грабовського). На сторінках цього видання поряд з творами Т.Шевченка, Г.Квітки-Основ'яненка, Марка Вовчка, Панаса Мирного, І.Нечуя-Левицького, М.Коцюбинського, Лесі Українки містилися оповідання й уривки з повістей М.Шашкевича, Ю.Федьковича, В.Стефаніка, І.Франка.

В.Доманицький розумів, що робота видавництва повинна спрямовуватися не лише на прогресивну національну інтелігенцію, а й на широкі народні маси, рівень освіченості яких був набагато нижчим. Тому з урахуванням специфіки такої різної читацької аудиторії він палко підтримував принцип серійності випусків видавництва, який став однією з характерних рис українського книговидавання кінця XIX – початку XX ст.

Головну увагу, на думку В.Доманицького, необхідно було приділити серії “Селянська бібліотека”. Він завжди переймався потребами українського села, тому головну мету “Селянської бібліотеки” вбачав у тому, щоб “допомогти освічуватися тим людям, що їм не пощастило вчитися по великих школах”, і тому “як чоловік попрочитує оці книги, що тут заведено, то тоді легше вже йому буде братися й до трудніших наукових книг” [17, 4]. За переконанням В.Доманицького, залучення простого українського народу до українського літературного слова, прищеплення йому любові до знань було головною умовою формування національного світогляду. Тому, формуючи черговий випуск цієї серії, редактор намагався відібрати нескладні, доступні оповідання, казки, вірші (“У тісної баби” О.Кониського, “Без праці” та “Абу-Каземові капці” І.Франка та ін.).

Принципово іншу читацьку адресу мала серія “Українська бібліотека”, яка призначалася для більш підготовленого читача, в основному – для поміркованої інтелігенції. Ураховуючи її інтереси та потреби, В.Доманицький увів до цієї серії більш складні речі, як-то: “Писання” Б.Грінченка, “Оповідання” М.Грушевського, “Твори” І.Котляревського, “Історія українського письменства” С.Єфремова.

Для високоосвічених і компетентних читачів 1908 року була започаткована ще одна серія видань під назвою “Наші справи”, більшість випусків якої являли собою передруки статей з періодичних видань, переважно з “Ради”, “Літературно-наукового вісника” та “Киевской старины”. У видавництві цієї серії В.Доманицький безпосередньої участі не брав, оскільки з 1907 року, рятуючись від заслання, перебував за кордоном. Але навіть перебуваючи далеко від України, він не припиняв працювати у видавництві, неодноразово звертаючись до С.Єфремова та інших працівників “Віку” з вимогою вислати йому тексти для редагування [2, 9].

Отже, підсумовуючи діяльність В. Доманицького у видавництві “Вік”, варто відзначити, що найбільш активний період роботи видавництва припадав на 1898 – 1905 рр., коли Василь Миколайович виконував обов’язки головного редактора. За цей період було видано 91 книжку, зокрема “Енеїду” І.Котляревського, “Народні оповідання” Марка Вовчка, “Оповідання” М.Коцюбинського, альманах “На вічну пам’ять Котляревському” та багато інших. Також, працюючи у “Віку”, В.Доманицький став одним із фундаторів його власної концепції книговидавання, а саме – розподілу книжок на три серії, що уможливило якнайповніше врахувати потреби строкатої читацької аудиторії.

Долучення В.Доманицького до справи українського книговидавання стало виявом його активної громадської позиції і, безумовно, сприяло піднесенню загальноосвітнього рівня широкого читацького загалу та поширенню провідних демократичних ідей і переконань серед різних верств українського суспільства.

ДЖЕРЕЛА ТА ЛІТЕРАТУРА

1. Чистому серцем. Пам'яті Василя Доманицького. Біографія, спомини, похорон / Упоряд. С.Єфремов. – К., 1912. – 49 с.
2. Василь Доманицький (3 нагоди 15-ї річниці його смерті). – Подєбради, 1925. – 150 с.
3. Мохор П. Од Баліна до Леніна. – К., 1924. – 149 с.; Мандрыка Н. Как шло развитие кредитной кооперации на Украине // Муравейник. – 1916. – № 38 – 39; Пожарський П. Нариси з історії української кооперації. – К., 1919. – 236 с.
4. Болабольшенко А.А. Побратими: Сергій Єфремов, Василь Доманицький – нариси життя та творчості. – К., 2003 – 87 с.; Доманицький Василь Миколайович / О.Палій (ред.), Ф.Ленченко (упоряд.). – К., 2000 – 46 с.; Фареній І.А. З історії становлення кооперативного руху в Наддніпрянській Україні. – Черкаси, 2003 – 123 с.; Фареній І.А. Кооперативна діяльність В.Доманицького // Краєзнавство Черкащини. – Черкаси, 2004 – С.36 - 42; Фареній І.А. Українське селянство та національні тенденції у кооперативному русі на початку ХХ ст. // Українській селянин. – Черкаси. – 2003. – Вип.7. – С.153 – 157.
5. Доманицький В. Дорошенко Д. Народная украинская литература. Сборник отзывов на народные украинские издания» и ясборник отзывов библиотечной комиссии Киевского Общества Грамотности о книгах для народного чтения “Народная литература. Выпуск второй” // Киевская Старина. – 1904. – Т.87. – № 12. – Отд.2. – С.184 – 186; Доманицький В. Комаров М.Т. Шевченко в литературе и искусстве. Библиографический указатель материалов для изучения жизни и произведений Т.Шевченко // Киевская Старина. – 1904. – Т.85. – № 5. – Отд.2. – С.79 – 90; Доманицький В. Розвідки Михайла Драгоманова про українську народну словесність і письменство. Т.І // Киевская Старина. – 1900. – Т.68. – № 3. – Отд.2. – С.169 – 172; Доманицький В. Slovansky prehled. Rocnik 1, cislo 1 // Киевская Старина. – 1898. – Т.63. – № 11. – Отд.2. – С.67 – 69.
6. Доманицький В. Некоторые данные для биографии Т.Г.Шевченка // Киевская Старина. – 1901. – Т.72. – № 2. – Отд.2. – С.65 – 68; Доманицький В. Как читается Шевченко // Киевская Старина. – 1904. – Т.86. – № 7-8. – Отд.2. – С.18 – 19; Доманицький В. До бібліографії літератури про Т.Шевченка // Киевская Старина. – 1906. – Т.94. – № 9. – Отд.2. – С.5 – 10.
7. Палієнко М. “Київська старовина” у громадському та науковому житті України (кінець ХІХ – початок ХХ ст.). – К.: Видавництво “Темпора”, 2005 – 328 с.
8. Доманицький В. Равита-Гавронский Ф. Droga do niewoli. Ustep z dziejow kozacko-polskich zatargow // ЗНТШ. – Т.LXXXII. – 1908. – С.223 – 228; Доманицький В. Признания Н.И.Костомарова в III Отделении (По неизданным данным) // ЗНТШ. – Т.LXXXV. – 1908. – С.225 – 229; Доманицький В. Піонер української етнографії (Зоріан Доленга-Ходаківський) // ЗНТШ. – 1905. – Т.LXV. – С.1-43; Доманицький В. Невідомі вірші еромонаха Климентія: З початку ХVІІІ ст. // ЗНТШ. – Львів, 1908. – Т.LXXXI. – С.51-126; Доманицький В. Авторство Марка Вовчка // ЗНТШ. – Львів, 1908. – Кн.1. – С.111-171.
9. Доманицький В. Записки наукового Товариства имени Шевченка // Киевская Старина. – 1900. – Т.71. – № 10. – Отд.2. – С.34 – 43; № 11. – Отд.2. – С.83 – 87; № 12. – Отд.2. – С.165 – 171; Т.72. – № 2. – Отд.2. – С.92 – 97; Т.74. – № 7-8. – Отд.2. – С.54 – 57; КС. – 1902. – Т.78. – № 9. – Отд.2. – С.156 – 159; КС. – 1903. – Т.80. – № 3. – Отд.2. – С.179 – 185; Т.82. – № 9. – Отд.2. – С.134 – 139; КС. – 1904. – Т.84. – № 3. – Отд.2. – С.135 – 141.
10. Грицак Я. Нарис історії України. Формування української модерної нації ХІХ – ХХ ст. Друге видання. – К., 2002. – 169 с.
11. Центральний державний історичний архів в м. Києві (ЦДІАК). – Ф.1235. – Оп.1. – Од. зб. 25.
12. Доманицький В. Про сільську кооперацію (Про товариства, потрібні на селі). – К, 1906 – 37 с.
13. Доманицький В. Пам'яті незабутнього учителя // Син України. Володимир Боніфатійович Антонович. У 3-х томах. Т.1. – К.: Заповіт, 1997 – 473 с.
14. Хоню В. Організаційно-методичні засади роботи українських видавництв кінця ХІХ – початку ХХ ст. (На прикладі київського видавництва “Вік”). – К., 2000 – 39 с.
15. Єфремов С. Історія українського письменства. – К., 1995 – 582 с.
16. Науменко В. Вик (1798 – 1898) // Киевская старина. – 1901. – Т.72. – № 1. – Отд.2. – С.40 – 46.
17. Каталог книжок для народного читання. 3-є вид. – К.: Вик, 1910 – 16 с.

ВІДОМОСТІ ПРО АВТОРА

Токар Наталія Миколаївна – асистент кафедри історії України КДПУ ім. В.Винниченка.

Наукові інтереси: українська біографістика та історіографія кінця ХІХ – початку ХХ ст.